

„Hvad i Alverden er det for et Spøgelse, min kære Ven der har anskaffet sig?“ spurgte Professoren, da hun var gaaet. „Skal det forestille en Sygeplejerske?“

Doktoren trak paa Skuldren.

„Det er en forhenhværende Vaagekone her fra Egnen. Jeg har gentagne Gange tilbudt Godsejeren at skaffe en ordenlig, hospitalsuddannet Plejerske hertil; men han vil ikke have nogen anden om sig. Det gamle enfoldige Menneske har ligefrem faaet en sær Magt over hans syge Sind. — Naa, men nu vil jeg alt-saa trække mig tilbage. Jeg har, som sagt, et Par Patienter her i Nærheden. Og Godsejeren sætter ikke Pris paa at se mig, naar han ikke udtrykkelig har sendt Bud.“

Professoren — en lille blond Mand med et rødkindet Barneansigt — trykkede hans Haand.

„Jeg skal sende Dem Bud, naar jeg finder Lejligheden egnet til en Konference. Foreløbig siger jeg Dem Tak for Ledsagelsen.“

Da han var bleven alene, lod han Blikket løbe rundt i det store, mørke Værelse med det røgsværtede Loft, det revnede Tapet og de andre sørgelige Vidnesbyrd om tilstræbt Forfald og Ødelæggelse. Og han rystede paa Hovedet. Efter de nye Oplysninger, han paa Vejen havde faaet af Doktor Mikkelsen, stod det ham ganske klart, at Vennens Sindstilstand foreløbig var en større Fare for ham end hans egenlige Sygdom, og han var glad ved, at han ikke havde opsat Rejsen en eneste Dag længere. Det var aabenbart paa høje Tid, at Hjælpen kom.

Barbara vendte tilbage med den Besked fra sin Herre, at han var i Færd med at staa op og vilde komme om et Øjeblik.

„Jeg kan vel gaa ind til ham?“

„Nej, nej! Forsøg dog it' det! Han blev slemt nok altereret endda.“

Den Gamle var saa rystet, at hun knap kunde faa Ordene sagt. Alene det at høre en fremmed Røst i denne Stue, der havde været viet til Tavsheden og Døden, fyldte hende med onde Anelser.

Mens han ventede, gik Professor Hagen paa Undersøgelse omkring i Stuen og fandt mellem Bøgerne paa det store Midter-